

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 10, 2022

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:3009](#) 19-04-2022

Bestuurder van IJK Totaal Onderhoud B.V./Koekoek Invest B.V.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1019](#) 06-04-2022

Enquête Stichting Omroep Limburg – verzoek ontheffing onderzoeker

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:2633](#) 05-04-2022

Legaat van aandelen, statutaire blokkeringsregeling niet van toepassing

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:2738](#) 08-04-2022

Afwijzing beroep op aanbiedingsplicht in certificaathoudersovereenkomst

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:2425](#) 04-04-2018

Weduwe van werknemer/Bestuurder van SWD Dak- en Geveltechniek B.V.

RECHTSPRAAK

Legaat van aandelen, statutaire blokkeringsregeling niet van toepassing

Een erflater heeft bij testament door middel van legaat zijn aandelen in een vennootschap nagelaten aan zijn neef. Hoewel de executeur in de nalatenschap voornemens is de aandelen over te dragen, eisen de broers en medeaandeelhouders dat de aandelen eerst aan hen worden aangeboden op basis van de statuten van de vennootschap. In eerste aanleg heeft de voorzieningenrechter de vordering van de broers en de medeaandeelhouders afgewezen. De broers en medeaandeelhouders gaan in hoger beroep. Het hof oordeelt dat de statuten voorzien in een bijzondere bepaling die afwijkt van de daarvoor in de statuten weergegeven algemene bepaling omtrent aanbidding en wijst eveneens de vorderingen af.

Een erflater hield samen met appellanten ('de Broers') aandelen in een vennootschap. De erflater heeft bij testament een stichting opgericht en deze benoemd tot enig erfgenaam ('de Stichting') en door middel van een legaat zijn aandelen in de vennootschap toegekend aan zijn neef ('de Neef'). De executeur in de nalatenschap ('de Executeur') wenst de aandelen conform het testament over te dragen aan de Neef. De statuten kennen in artikel 11 een blokkeringsregeling, maar tevens een bijzondere aanbiedingsplicht in artikel 12, welk artikel een bijzondere aanbiedingsplicht geeft in geval van overlijden van een aandeelhouder.

De Broers stellen dat de aandelen eerst aan hen dienen te worden aangeboden conform de blokkeringsregeling, opgenomen in de statuten van de vennootschap. Zij hebben daartoe conservatoir beslag tot levering laten leggen en de Stichting en de Executeur gedagvaard. De Neef heeft zich aan de zijde van de Stichting en de Executeur gevoegd.

In eerste aanleg (zie OR 2021-0271) heeft de voorzieningenrechter kort gezegd geoordeeld dat artikel 12 van de statuten een bijzondere aanbiedingsregeling betreft voor het geval van overlijden, die niet alleen van toepassing is krachtens erfrecht onder algemene titel, maar

tevens onder bijzondere titel, zoals bij een legaat. De vordering van de Broers wordt daarom afgewezen. De Broers gaan in hoger beroep.

De Broers betogen onder meer dat artikel 12 van de statuten niet geldig tot stand is gekomen. Aldus het hof is in dit kort geding echter geen plaats voor een nader onderzoek naar de gestelde feitelijke gang van zaken rond de vergadering waarin dat artikel tot stand is gekomen. Wat resteert is een authentieke akte die dwingend bewijs oplevert van de inhoud van de geldende statuten.

Op basis van het *Haviltex*-arrest en het *DSM/Fox*-arrest stelt het hof voorop dat het ook bij de uitleg van statuten erom gaat om te komen tot een redelijke uitleg waarbij de belangen van alle betrokkenen, waaronder die van de vennootschap zelf, een rol kunnen spelen. Door het overlijden van de erflater zijn de aandelen onder algemene titel overgegaan aan de Stichting, waarmee op de Stichting de verplichting is komen te rusten om de aandelen onder bijzondere titel over te dragen aan de Neef. De uitleg van de statuten dat artikel 12 uitsluitend ziet op verkrijgingen onder algemene titel, en niet onder bijzondere titel, ligt niet voor de hand, nu beide het gevolg zijn van het overlijden als zodanig. Weliswaar is er bij legaat een tussenliggende rechtshandeling vereist, maar ook die is slechts het gevolg van het overlijden. Deze interpretatie vindt steun in de onderlinge verhouding tussen artikel 11 en 12 van de statuten, waarbij artikel 12 een aantal specifieke uitzonderingen maakt op de algemene regeling van artikel 11.

In het huidige geval doet zich de situatie voor waarin de Neef, conform artikel 12 van de statuten, in rechte lijn een afstammeling is van de grootvader van de erflater. Hiermee staat vast dat de Executeur gehouden is om op grond van het legaat de aandelen aan te bieden aan de Neef. Hieraan staat niet in de weg dat de wettelijke regeling van de blokkeringsregeling, zoals opgenomen in artikel 2:192 lid 1 aanhef en onder c BW en artikel 2:195 BW, een beperktere reikwijdte heeft, nu de wettelijke regeling van regelend recht is, zodat daar bij statuten van kan worden afgeweken.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

T.M. Goudzwaard, mei 2022

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:2633

Zaaknummer: 200.298.566/01

Rechters: G. van Rijssen, J.E. Wichers en P.S. Bakker

Advocaten: J.W. de Groot, S. de Kock van Leeuwen, A. Schennink, L. Veth, R.G.J. de Haan en S.J. van Calker

Wetsartikelen: 2:195 BW en 2:192 lid 1 aanhef en onder c BW

RECHTSPRAAK

Enquête Stichting Omroep Limburg – verzoek ontheffing onderzoeker

OK; enquête. Deze beschikking ziet op een verzoek van een voormalige bestuurder van een vennootschap tot ontheffing van de door de OK benoemde onderzoeker en tot benoeming van een nieuwe onderzoeker. De onderzoeker heeft aan de OK-functionarissen (de OK-bestuurder en de OK-commissaris) bij wijze van voorlopige bevinding bericht dat de voormalige bestuurder binnen de organisatie nauwelijks draagkracht had, waarna de raad van commissarissen het ontslag van de voormalige bestuurder heeft aangekondigd. Volgens de voormalige bestuurder verliest de onderzoeker hierdoor zijn onafhankelijkheid en partijdigheid en heeft de onderzoeker zijn geheimhoudingsplicht geschonden. Volgens de onderzoeker is de geheimhoudingsplicht van de onderzoeker niet absoluut en werd de beslissing om informatie te delen ingegeven door het belang van de vennootschap. De OK wijst het verzoek tot ontheffing af, nu niet gesteld noch gebleken is dat de onderzoeker met zijn mededeling aan de OK-functionarissen iets anders op het oog had of moet hebben gehad dan het belang van de vennootschap.

Inleiding

In het enquêteonderzoek bij Stichting Omroep Limburg ('SOL') (zie OR 2021-0194) verzoekt de voormalige bestuurder van SOL tot ontheffing van de onderzoeker en benoeming van een andere onderzoeker.

Feiten

De onderzoeker heeft aan de OK-bestuurder en de OK-commissaris ('de OK-functionarissen')

bericht dat hij mogelijk informatie had die van belang zou zijn voor de werkzaamheden van de OK-functionarissen en dat de OK-functionarissen (voor zover zij deze informatie wensen te ontvangen) aan geheimhouding gebonden zijn. De onderzoeker heeft vervolgens bij wijze van voorlopige bevinding bericht aan de OK-functionarissen dat de voormalige bestuurder binnen de organisatie nauwelijks draagkracht had en dat het de vraag was of de breuk tussen de voormalige bestuurder en de organisatie nog te herstellen was ('de Mededeling'). De raad van commissarissen heeft vervolgens het ontslag van de voormalige bestuurder aangekondigd. In haar brief aan de voormalige bestuurder maakt de raad van commissarissen daarbij melding van de Mededeling. De voormalige bestuurder en SOL sluiten vervolgens een vaststellingsovereenkomst waarbij de voormalige bestuurder per direct is teruggetreden als bestuurder. In een gesprek met de onderzoeker enkele maanden daarna, laat de voormalige bestuurder weten niet te twifelen aan diens onafhankelijkheid. Naar aanleiding van het conceptverslag verzoekt de voormalige bestuurder tot ontheffing van de onderzoeker.

Standpunten partijen

De voormalige bestuurder stelt dat de onderzoeker onvoldoende afstand heeft gehouden door de gang van zaken met betrekking tot het ontslag van de voormalige bestuurder tot onderwerp van het onderzoek te rekenen. Door de Mededeling aan de OK-functionarissen heeft de onderzoeker zijn onafhankelijkheid en onpartijdigheid verloren. Ter zitting heeft de voormalige bestuurder nader toegelicht dat de onderzoeker onvoldoende transparantie heeft betracht, omdat – anders dan de onderzoeker deed voorkomen uit het conceptverslag – is gebleken dat het contact met de OK-functionarissen verder strekte dan de enkele Mededeling. Daarbij zou volgens de voormalige bestuurder een bepaalde sturing van de onderzoeker zijn uitgegaan.

Met de Mededeling heeft de onderzoeker voorts zijn geheimhoudingsplicht (ex art. 2:351 lid 1 BW) geschonden. De onderzoeker is derhalve volgens de voormalige bestuurder niet onpartijdig. Volgens de voormalige bestuurder heeft de onderzoeker blijk gegeven van vooringenomenheid door bij het eerste deel van het conceptverslag te berichten dat hij op één (belangrijk) onderwerp nog zou terugkomen, maar dat hij niet verwacht dat dit onderwerp van wezenlijke invloed zou zijn op het conceptrapport.

De onderzoeker stelt dat de geheimhoudingsplicht van een OK-onderzoeker niet absoluut is. Indien een onderzoeker weet van een voorgenomen beslissing van OK-functionarissen en hij stuit op informatie die voor het nemen van die beslissing relevant is, dan kan een behoorlijke vervulling van zijn taak meebrengen dat hij die informatie deelt. Dat ligt in het verlengde van zijn opdracht en artikel 2:351 BW staat dat toe. De beslissing om informatie te delen werd ingegeven door het vennootschappelijk belang, omdat de 'lijmpoging' waartoe de OK-

functionarissen zich wilden inspannen gevaar liep wanneer niet ook de rest van de organisatie daarbij zou worden betrokken.

Van enige vooringenomenheid is volgens de onderzoeker geen sprake, een OK-onderzoeker is vrij om naar eigen inzicht zijn onderzoek in te richten. Partijen hebben gelegenheid gehad om ook op het tweede deel van het conceptverslag te reageren. Ontheffing van de onderzoeker zou leiden tot een onaanvaardbare vertraging.

Beoordeling OK

De OK overweegt dat de OK dient te beoordelen of de voormalige bestuurder voldoende omstandigheden heeft gesteld die, objectief beschouwd, twijfel kunnen rechtvaardigen aan de onpartijdigheid of de onafhankelijkheid van de onderzoeker.

De OK is van oordeel dat de nieuw gebleken informatie uit het conceptverslag geen relevant verschil maakt voor de beoordeling van de positie van de onderzoeker. Het gaat volgens de OK om contacten tussen de onderzoeker en de OK-functionarissen, waarin zakelijke mededelingen zijn gedaan over een aantal voor de taakuitoefening van de OK-functionarissen relevante onderzoeksbevindingen en waarin een daaraan gekoppelde observatie is gedeeld (de twijfel aan de herstelbaarheid van de breuk). Deze gang van zaken maakt de onderzoeker niet partijdig. De onderzoeksbevindingen betreffen op zichzelf feitelijke en algemeen binnen de organisatie bekende informatie zonder nieuws waarde. Het duiden van die informatie past volgens de OK binnen de onderzoeksopdracht.

De OK overweegt dat gesteld noch gebleken is dat de onderzoeker met zijn mededelingen over deze informatie aan de OK-functionarissen iets anders op het oog had of moet hebben gehad dan het belang van de onderneming. Dat deze mededelingen mogelijk een rol hebben gespeeld in de ontslagaanzegging van de voormalige bestuurder maakt dat op zichzelf niet anders. De Mededeling levert naar objectieve maatstaven geen grond op voor twijfel aan de onpartijdigheid of onafhankelijkheid van de onderzoeker. Ook volgens de voormalige bestuurder was er geen grond voor twijfel aan de onafhankelijkheid van de onderzoeker naar aanleiding van de Mededeling. De nadien aan de voormalige bestuurder uit het conceptverslag gebleken nadere gegevens over de context waarin en de omstandigheden waaronder de Mededeling is gedaan, maken dat niet anders.

Ten aanzien van de geheimhoudingsplicht (ex art. 2:351 lid 3 BW) overweegt de OK dat in het midden kan blijven of de opdracht bekendmaking van de eerdergenoemde informatie toeliet, dan wel of de omstandigheden die de onderzoeker heeft aangevoerd in dit geval een afwijking rechtvaardigen. Ook indien dit niet het geval is, maakt dat volgens de OK op zichzelf nog niet dat naar objectieve maatstaven voldoende gronden bestaan voor twijfel aan de onpartijdigheid

van de onderzoeker.

Daarvan is slechts sprake als de motivering van de beslissing om de informatie met de OK-functionarissen te delen in het licht van alle omstandigheden van het geval naar objectieve maatstaven gemeten niet anders kan worden verstaan dan als blijk van vooringenomenheid van de onderzoeker. De door de onderzoeker gegeven motivering, dat hij handelde in het belang van de onderneming, geeft van enige vooringenomenheid of partijdigheid geen blijk.

Ten slotte overweegt de OK dat het de onderzoeker vrij stond om vanwege procesmatige overwegingen het conceptverslag in delen aan partijen toe te sturen. Dit maakt niet dat hij naar objectieve maatstaven de schijn van partijdigheid heeft gewekt. De onderzoeker had op dat moment nog alle vrijheid om zijn conceptverslag te wijzigen indien nader onderzoek of opmerkingen van partijen daartoe aanleiding zouden geven.

De OK wijst het verzoek van de voormalige bestuurder af.

S.G.H. Nieuwendijk, mei 2022

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 06-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1019

Zaaknummer: 200.291.171/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, M.M.M. Tillema, C.C. Meijer, V.G. Moolenaar en A.J.C.C.M. Loonen

Advocaten: mr. dr. L.C.J. Sprengers, E. Jansberg, P.D. Olden, D.J. Rutgers, F.G.K. Overkleeft en J.K.G. Meijer

Wetsartikelen: 2:351 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder van IJK Totaal Onderhoud B.V./Koekoek Invest B.V.

De curator in het faillissement van een bv heeft drie bestuurders aansprakelijk gesteld voor het boedeltekort. Het hof heeft de bestuurders in een arrest dat in kracht van gewijsde is gegaan, aansprakelijk gehouden. Nadien heeft de curator de vordering verkocht en gecedeerd aan een vennootschap voor € 200.000 (het boedeltekort bedroeg inclusief boedelkosten ongeveer € 1,8 miljoen). De vennootschap verrekent de vordering uit hoofde van artikel 2:248 BW met een schuld aan een van de bestuurders. In deze procedure vordert die bestuurder betaling van de vordering op de vennootschap. Volgens de bestuurder volgt uit het arrest Den Toom/De Kreek dat de curator de vordering uit hoofde van artikel 2:248 BW niet kon cederen. Het hof oordeelt dat dit wel mogelijk was, omdat de curator de vordering zelf tot het hof heeft uitgeprocedeerd en de veroordeling kracht van gewijsde heeft verkregen. Met wenk.

Voorgeschiedenis

Op 17 maart 2010 is IJK Totaal Onderhoud B.V. ('IJK Totaal') failliet verklaard. De curator heeft drie van haar bestuurders aansprakelijk gesteld voor het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW. Op 26 augustus 2013 heeft de curator in het faillissement van IJK Totaal conservatoir derdenbeslag gelegd onder Koekoek Invest B.V. ('Koekoek Invest') voor alle vorderingen die bestuurders op Koekoek Invest hadden of zouden verkrijgen uit hoofde van een reeds bestaande rechtsverhouding. Nadien heeft de rechtbank Overijssel op vordering van de curator bij (uitvoerbaar bij voorraad verklaard) vonnis van 9 december 2015 voor recht verklaard dat de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het totale faillissementstekort van IJK Totaal en hen hoofdelijk veroordeeld om aan de curator het bedrag te betalen dat gelijk is aan het totale tekort van IJK Totaal, zoals dat totale tekort na verificatie in het

faillissement zal blijken. Daarnaast zijn zij hoofdelijk veroordeeld tot betaling van een voorschot van € 1 miljoen. Het hof heeft bij arrest van 30 oktober 2018 dat vonnis bekrachtigd.

De curator heeft vervolgens met toestemming van de rechter-commissaris op 19 september 2019 de (na de executie voor een klein deel resterende) hoofdelijke vorderingen op de bestuurders verkocht en gecedeerd aan Koekoek Invest voor een koopsom van € 200.000. De vordering bestaat in hoofdsom uit het totale tekort in het faillissement van € 1.489.870 en een geschatte boedelschuld van € 300.000. Bij brief van 5 december 2019 heeft Koekoek Invest mededeling van de cessie gedaan aan de bestuurders. Als bijlage werd een brief van 4 december 2019 meegezonden van de curator aan de advocaat van Koekoek Invest, waarin hij de cessie bevestigt.

Het geschil

In een geschil tussen Koekoek Invest enerzijds en de bestuurders anderzijds over het verrekenen van de door Koekoek Invest verworven vordering op grond van artikel 2:248 BW met vorderingen die de bestuurders hebben op Koekoek Invest, stellen de bestuurders zich onder meer op het standpunt dat artikel 2:248 BW zich tegen cessie door de curator verzet, zodat Koekoek Invest de vordering niet heeft kunnen verkrijgen en zodoende ook geen beroep op verrekening kon doen.

Oordeel

Het hof oordeelt eerst dat de stelling van de bestuurders in beginsel juist is, gelet op het arrest van de Hoge Raad in de zaak *Den Toom/De Kreek* (HR 7 september 1990, ECLI:NL:HR:1990:AB9949). In dit arrest geeft de Hoge Raad de ratio van de onoverdraagbaarheid van de vordering weer. Samengevat komt het erop neer dat het instellen van deze vordering met waarborgen is omkleed (toetsing rechter-commissaris en verantwoording curator) en de curator ter zake een ruime bevoegdheid heeft, in welk kader het niet passend is dat een derde los van de afwikkeling van het faillissement deze vordering instelt.

Vervolgens overweegt het hof dat de door de Hoge Raad omschreven ratio in casu niet langer speelt. De curator heeft de 2:248 BW-vordering ingesteld en tot in hoogste instantie uitgeprocedeerd, uitmondend in een veroordeling die kracht van gewijsde heeft gekregen. De curator heeft daarbij op eigen verantwoordelijkheid gehandeld ten behoeve van de gezamenlijke schuldeisers en onder toezicht van de rechter-commissaris, en met de mogelijkheid van matiging door de rechter. Een en ander is uitgemond in een executoriale titel. Volgens het hof is het in die situatie mogelijk dat de curator die executoriale titel ten gunste van de boedel te gelde maakt door verkoop en cessie, uiteraard onder toezicht en met

goedkeuring van de rechter-commissaris, die zal toetsen of die wijze van te gelde maken het meest in het belang van de boedel is.

Wenk

Hoewel in deze zaak sprake is van een voorlopig oordeel, omdat het een hoger beroep in kort geding betreft, wijst het hof hiermee een belangwekkend arrest. Waar tot dit arrest vaststond dat een vordering uit hoofde van artikel 2:248 BW als zodanig onoverdraagbaar is, brengt het hof enige nuancering in overeenstemming met de parlementaire geschiedenis van artikel 2:248 BW. Als de vordering eenmaal vaststaat en nog slechts te gelde moet worden gemaakt, kan een curator er blijkbaar voor kiezen om het verzilveren van zijn of haar vordering te laten plaatsvinden door de koopprijs die bij cessie van de vordering door de cessionaris moet worden betaald. Een dergelijke constructie kan tot voordeel voor de gezamenlijke schuldeisers strekken, bijvoorbeeld als de bestuurders geen/weinig verhaal bieden of verhaal pas op langere termijn is te verwachten. De curator kan zodoende het risico op gebrek aan verhaalsmogelijkheden afkopen, geld in de boedel krijgen en de afwikkeling van het faillissement voortvarend ter hand nemen.

J.E. van Nuland, mei 2022

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:3009

Zaaknummer: 200.278.567

Rechters: L. Janse, R.A. Dozy en C.M.E. Lagarde

Advocaten: H.C. Bijleveld en S. Erkel

Wetsartikelen: 2:248 BW en 3:94 BW

RECHTSPRAAK

Weduwe van werknemer/Bestuurder van SWD Dak- en Geveltechniek B.V.

Na een overlijden vanwege een bedrijfsongeval stelt de weduwe van de werknemer de failliete werkgever en diens bestuurder aansprakelijk voor de schade. Zij beroept zich daarbij onder meer op het Spaanse villa-arrest. De rechtbank oordeelt dat de verwijten zien op het handelen van de bestuurder bij zijn taakvervulling als bestuurder en niet in een persoonlijke hoedanigheid en dat de werkgever aan haar zorgplicht heeft voldaan en niet aansprakelijk is, en haar bestuurder ook niet.

Feiten

Een werknemer is om het leven gekomen door een arbeidsongeval dat plaatsvond bij een loonbedrijf. Eiser is in deze zaak de echtgenote van deze werknemer ('de Weduwe'). Ten tijde van het ongeval was de werknemer werkzaam bij SWD Dak- en Geveltechniek B.V. ('SWD') in de functie van projectleider. Gedaagde was ten tijde van het ongeval via een vennootschap enig bestuurder van SWD ('de Bestuurder').

Op 1 maart 2012 verrichtte SWD in opdracht van het loonbedrijf renovatiewerkzaamheden aan het hellend dak van een werktuiglods. De werknemer is bij het betreden van het dak door een door een collega losgeschroefde dakplaat gezakt, van een hoogte van zes meter naar beneden gevallen en op een betonnen vloer terechtgekomen. De werknemer is ter plaatse aan zijn verwondingen overleden. De Inspectie SZW heeft een onderzoek ingesteld, waarin is geconcludeerd dat SWD de Arbeidsomstandighedenwet heeft overtreden. Ten tijde van het arbeidsongeval was de dekking van de bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering van SWD door de verzekeraar opgeschort in verband met het uitblijven van betaling van de verschuldigde premie.

De Weduwe heeft SWD aansprakelijk gesteld voor de schade als gevolg van het overlijden van

haar echtgenoot. SWD heeft geen schade vergoed. Bij vonnis van 27 november 2012 is SWD in staat van faillissement verklaard. De Weduwe heeft de Bestuurder persoonlijk aansprakelijk gesteld, maar er is geen schade vergoed. De Weduwe heeft een verklaring voor recht gevorderd dat de werkgever aansprakelijk is voor de schade voortvloeiend uit het overlijden van de werknemer. Bij dagvaarding legt de Weduwe aan haar vordering ten grondslag dat de Bestuurder in de uitoefening van zijn bestuurstaak onzorgvuldig jegens de werknemer en zijn weduwe heeft gehandeld en op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk gehouden wordt voor de schade als gevolg van het ongeval. Bij conclusie van repliek heeft de Weduwe vervolgens betoogd dat de Bestuurder aansprakelijk is op grond van een op hem persoonlijk rustende zorgvuldigheidsverplichting jegens de werknemer. Zij beroept zich daarbij onder meer op het *Spaanse villa*-arrest waarin de Hoge Raad heeft geoordeeld dat dan ook de gewone regels van onrechtmatige daad gelden.

Oordeel

Uit de nadere stellingname van de weduwe bij conclusie van repliek begrijpt de rechtbank dat de Weduwe (primair) aan haar vordering ten grondslag legt dat de Bestuurder persoonlijk in strijd met een op hem rustende zorgvuldigheidsnorm heeft gehandeld. De rechtbank leidt dit af uit de uitdrukkelijke verwijzing van de Weduwe naar het arrest van de Hoge Raad van 23 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX5881 (*Spaanse Villa*). Naar het oordeel van de rechtbank doet deze situatie zich in het onderhavige geval niet voor. De verwijten die de Weduwe de Bestuurder maakt, zien immers op het handelen van de Bestuurder bij zijn taakvervulling als bestuurder van SWD en niet op handelen van de Bestuurder in een persoonlijke hoedanigheid. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding voor toepassing van de aansprakelijkheidsgrond uit dit arrest.

Voor zover de Weduwe stelt dat de Bestuurder in strijd met de op hem persoonlijk rustende verplichting uit hoofde van de arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) heeft gehandeld, overweegt de rechtbank het navolgende. Onbetwist staat vast dat de Bestuurder een arbeidsovereenkomst had met SWD, zodat deze vennootschap als werkgever in de zin van artikel 1 lid 1 Arbowet aangemerkt moet worden. De rechtbank verwerpt dan ook het standpunt dat de verplichting van artikel 3 van deze wet op de Bestuurder persoonlijk rust.

De verwijten heeft de Weduwe tevens gemaakt aan de Bestuurder in zijn hoedanigheid van (indirect) bestuurder van SWD. In dit kader stelt de rechtbank het volgende voorop. Het in overweging 3.2. sub a vermelde verwijt dat niet is toegezien op de veiligheid en de naleving van de veiligheidsvoorschriften is een verwijt gebaseerd op het schenden van de zorgplicht als bedoeld in artikel 7:658 lid 1 BW. Gelet op de hiervoor vermelde omstandigheden mocht SWD naar het oordeel van de rechtbank erop vertrouwen dat de werknemer zich gelet op zijn

functie, specifieke kennis en ruime ervaring op de locatie zou houden aan de veiligheidsvoorschriften. Juist de werknemer behoorde te weten dat het zonder valbeveiliging betreden van het dak van de werktuigloods, waar dakplaten werden verwijderd en vervangen werden door nieuwe platen, een zeer risicovolle overtreding van de veiligheidsnormen binnen SWD was. Hij had dit daarom behoren na te laten, hoe begrijpelijk het ook is dat hij mogelijk uit hoofde van routine hierbij heeft gehandeld. Op grond van het voorgaande komt de rechtbank tot de conclusie, dat SWD jegens de werknemer heeft voldaan aan haar zorgplicht ingevolge artikel 7:658 lid 1 BW.

Nu er geen sprake is van een tekortkoming van SWD en zij niet aansprakelijk kan worden gehouden voor het aan de werknemer overkomen ongeval, is van aansprakelijkheid van de Bestuurder als bestuurder van SWD ter zake van het ongeval evenmin sprake.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 04-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:2425

Zaaknummer: C/02/325342 / HA ZA 17-10

Rechters: L.J.A.M. Verhagen-Coopmans

Advocaten: G.J.L.F.M. Schakenraad en Quist-Koppelaar, T. T. Quist-Koppelaar

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing beroep op aanbiedingsplicht in certificaathoudersovereenkomst

Een vennootschap en een aan de vennootschap gelieerde STAK gaan verschillende (samenwerkings)overeenkomsten aan met een natuurlijk persoon die ook certificaten van aandelen in het kapitaal van de vennootschap verkrijgt. Het gaat onder meer om overeenkomsten van opdracht en een certificaathoudersovereenkomst. Op enig moment wordt alle samenwerking met de certificaathouder verbroken. De vennootschap en de STAK beroepen zich bij het verbreken van die samenwerking op een aanbiedingsverplichting die onder andere in de certificaathoudersovereenkomst is opgenomen. Van de certificaathouder wordt gevorderd dat hij zijn certificaten te koop aanbiedt aan de vennootschap. De certificaathouder weerspreekt het bestaan van deze verplichting en vordert, indien deze verplichting toch bestaat, op grond van artikel 843a Rv inzage in financiële stukken om de juistheid van de waarde van de certificaten te kunnen bepalen. De rechter wijst de vorderingen van de vennootschap af en stelt de certificaathouder met toepassing van het Haviltex-criterium in het gelijk.

Achtergrond en feiten

Een ICT-onderneming ('de Vennootschap') legt zich toe op ICT-gerelateerde dienstverlening en heeft een belang in onder meer Developers B.V. ('Developers'). Gedaagde ('de Certificaathouder') sluit in 2015 een arbeidsovereenkomst met Developers. In de daarop volgende jaren sluit de Certificaathouder met de Vennootschap en/of de STAK een certificaathoudersovereenkomst en gaat hij verschillende samenwerkingen aan in de vorm van een overeenkomst van opdracht of arbeidsovereenkomst. In meerdere van deze

overeenkomsten is een aanbiedingsregeling of een aanbiedingsplicht opgenomen ten aanzien van de certificaten die de Certificaathouder via de STAK houdt in de Vennootschap.

In 2018 worden alle werkzaamheden door de Certificaathouder voor de Vennootschap beëindigd, en daarmee ook alle samenwerkingsovereenkomsten. Een van de bepalingen waarop de Vennootschap zich vervolgens beroept, betreft een zogenoemde '*good leaver* bepaling' die is opgenomen in de certificaathoudersovereenkomst. Daarin is bepaald dat de Certificaathouder verplicht is zijn aandelen aan te bieden en te verkopen aan de Vennootschap als – kort gezegd – een van de samenwerkingsovereenkomsten wordt beëindigd na 31 december 2018.

De Vennootschap en de STAK vorderen dat de Certificaathouder zijn certificaten te koop aanbiedt aan de Vennootschap. Zij stellen zich op het standpunt dat de Certificaathouder een aanbiedingsplicht heeft en beroepen zich daarbij op de eerdergenoemde bepaling uit de certificaathoudersovereenkomst. Uit het proces-verbaal van de mondelinge uitspraak die in deze zaak is gedaan, volgt niet de onderbouwing van de Certificaathouder, maar vermoedelijk beroept hij zich erop dat de samenwerking is beëindigd vóór 31 december 2018, zodat de aanbiedingsplicht niet van toepassing is. De Vennootschap doet een beroep op de ratio van de aanbiedingsverplichting en licht toe dat deze in het leven is geroepen om een commitment van de Certificaathouder te verzekeren tot ten minste 31 december 2018. De betreffende bepaling moet, aldus de Vennootschap, worden gelezen als een verplichting tot het aanbieden en verkopen van de aandelen indien de samenwerking vóór 31 december 2018 is beëindigd.

Verder beroept de Vennootschap zich op een aanbiedingsplicht die is opgenomen in een van de overeenkomsten van opdracht die is gesloten met de Certificaathouder. Van die aanbiedingsplicht betwist de Certificaathouder het bestaan.

De beoordeling

De rechtbank overweegt ten eerste dat voor de uitleg van de bepalingen uit de certificaathoudersovereenkomst het *Haviltex*-criterium van toepassing is. Met toepassing van het *Haviltex*-criterium wordt het beroep van de Vennootschap op de *good leaver* bepaling in de certificaatovereenkomst afgewezen. Hoewel de rechtbank bereid is aan te nemen wat de door de Vennootschap betoogde bedoeling van de bepaling is geweest, leidt dit er niet toe dat de *good leaver* bepaling van toepassing is. De rechtbank kiest in dezen voor een zuiver taalkundige uitleg van de aanbiedingsplicht en oordeelt dat de Certificaathouder mocht verwachten dat de *good leaver* bepaling pas vanaf 31 december 2018 zou gelden.

Ten aanzien van het beroep op de aanbiedingsplicht die is opgenomen in de overeenkomst van opdracht is de rechtbank kort. De betreffende overeenkomst is later vervangen door één of

meer andere overeenkomsten waarin geen aanbiedingsplicht was opgenomen. Het had op de weg van de Vennootschap gelegen om deze aanbiedingsplicht ook in de nieuwe overeenkomst(en) op te nemen of anderszins aan de Certificaathouder duidelijk te maken dat de aanbiedingsplicht blijft gelden. Nu dit niet is gebeurd, wordt ook het beroep op deze grond afgewezen.

Alle vorderingen van de Vennootschap worden afgewezen. Omdat de Certificaathouder geen belang meer heeft bij zijn vordering op inzage in de financiële gegevens ex artikel 843a Rv, wijst de rechtbank ook zijn vordering af.

A. El Allaoui, mei 2022

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:2738

Zaaknummer: C/10/621096/HA ZA 21-560

Rechters: N. Doorduijn

Advocaten: K.G.J.B. van Oosten en R. Smith

Wetsartikelen: 843a Rv, 30p Rv en 6:119 BW